

dokázati jí některý z rozvodových důvodů, v §u 109 obč. zák. uvedených. Tento právní názor je omylný a nelze s ním souhlasiti. Pro otázku spoluviny na rozvodu stačí důkaz, že žalobkyně důvod rozvodu (§ 109 obč. zák.), který má proti žalovanému, spoluzavinila, zavdavši svým chováním k jeho pokleskům příčinu, takže, kdyby se byla chovala sama napřed bezvadně, k poklesku by bylo nedošlo. To jednak povaha věci sama sebou přináší, ale také se to srovnává s §em 6 nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. předpokládajícím, že může býti rozvodový důvod jenom na jedné straně, ale mohou jím býti obě strany vinny. Podle zjištění odvolacího soudu jsou obě strany prchlivé povahy, tedy obě snadno se dají svést k unáhlenostem a výstřednostem, jichž třeba potom litují, když se dostaví po uklidnění rozjařené mysli obyčejná rozvalia. To vychází zřetelně na jevo ze všech skutku odvolacím soudem u obou stran zjištěných, z nichž zvláště to je pro posouzení věci velmi příznačné, že když žalovaný odcházel a podával žalobkyni ruku, tato mu ruky nepodala, nýbrž mu na jeho ruku plivla, že hádky a výstupy začínaly obě strany, jednou žalobkyně, jindy žalovaný, že si nadávali navzájem, svědek Emanuel K. dokonce slyšel většinou napřed nadávati žalobkyni, dle svědkyně Barbory B-ové vícekrát začínala hádky žalobkyně, která také udeřila žalovaného jedenkrát do hlavy hráběmi. Nelze pochybovati, že žalobkyně takovým chováním, sama jsouc prchlivé povahy, u neméně prchlivého žalovaného manžela vyvolávala byt' neomluvitelné, přece jen vysvětlitelné výbuchy málo ukázněné povahy, končící zlým nakládáním a poraněními.

Čís. 2489.

Není »odevzdáním« darované věci, prohlásil-li dárce k obdařenému, by si vzal darovanou věc od osoby třetí, u níž byla ve správě.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1583/22.)

V exekuční věci proti pozostalosti Josefa P-a byl zabaven také troják, jež Josef P. byl daroval žalobci s tím, by si jej od kováře, kde byl ve správě, odvezl, což žalobce též učinil. Žalobu na uznání vlastnického práva k trojáku a na vyloučení jeho z exekuce procesní soud prvního stupně zamítl, odvolací soud jí vyhověl. Důvody: Soudce první má prokázaným, že Josef P. v listopadu 1921 prohlásil, že žalobci daruje troják, u kováře Š-a ve správě se nalézající, se slovy, by si jej odvezl. Tomuto zjištění se neodporuje a proto je soud odvolací bere za základ svého rozhodnutí dle §u 498 c. ř. s. Kromě toho je mezi stranami nesporno, že si žalobce troják odvezl od kováře Š-a již 12. listopadu 1921. Soud odvolací nepokládá správným názor prvního soudu, že zmíněné prohlášení Josefa P-a obsahuje pouhý slib darovací bez skutečného odevzdání, k jehož platnosti bylo třeba formy notářského spisu. Ač jde o věc movitou, nelze přehlédnouti, že jí strany neměly po ruce, nýbrž že byla ve správě u kováře. Nelze tvrditi, že majitel nemůže věc, které právě v ruce nemá, darovati jinak, než notářským spisem; zákon také měl na mysli takové případy, kde hmotné odevzdání není možno

a připouští v §u 428 obč. zák. odevzdání také pouhým prohlášením. Ve smyslu tohoto předpisu a dle obdoby jeho dlužno v tomto prohlášení a dle skutečnosti, že si žalobce na základě něho skutečně již 12. listopadu 1921 troják odvezl, shledávati platný způsob nabytí vlastnictví.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu důvodu nesprávného právního posouzení věci nelze upřít oprávněnosti. Dle §u 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. vyžadují smlouvy darovací bez skutečného odevzdání ke své platnosti formy notářského spisu. Slovy »s k u t e č n é o d e v z d á n í« nesluší sice rozuměti vždy pouze odevzdání hmotné, nýbrž dlužno slovy těmi rozuměti s p l n ě n í slibu darovacího, a smlouvami darovacími b e z s k u t e č n ě h o o d e v z d á n í sluší vyrozumívati »pouhé darovací sliby«, při kterých zamýšlená majetková změna neuskutečňuje se smlouvou darovací, nýbrž kde slib má zapotřebí ještě splnění. V tomto případě převzal odvolací soud zjištění prvního soudce, že darovací slib se stal v ten způsob, že zůstavitel Josef P. prohlásil v listopadu 1921, že daruje žalobci troják, jsoucí ve správě u kováře Š-a, slovy, aby si jej odvezl, a nesporno jest dále, že žalobce si troják od kováře Š-a odvezl 12. listopadu 1921. Toto tvrzení nestalo se však dle vlastního tvrzení žalobce k p o u k a z u zůstavitele, d a n é m u k o v á ř i Š - o v i, v kterémžto případě by bylo lze kováře pokládati za zmocněnce zůstavitele k provedení tradice, nýbrž stalo se žalobcem jednak bez vědomí zůstavitele, jednak bez uvědomění kováře, že troják žalobci byl darován, pod dojmem klamného předstírání žalobcova otce, jak prvním soudcem zjištěno, že má (kovář) poslati troják po žalobci zůstaviteli. Byl tedy troják odebrán od kováře žalobcem jménem zůstavitele a pro zůstavitele, v čemž nelze spatřovati uchopení se držby žalobcem, vykonané ve vlastním jméně. Z toho vidno, že Josef P. neodevzdal žalovaný troják žalobci ani skutečnou tradicí (§ 426 obč. zák.), ani znamením (§ 427 obč. zák.), aniž odesláním (§ 429 obč. zák.). Není zde však ani případu odevzdání prohlášením (§ 328 obč. zák.), kde zákon má na zřeteli p o u z e d v a p ř í p a d y a to při darování ten případ, že nabyvatel má věc již v moci, drže ji pro darovatele, a tento po darovacím slibu dá na jevo svou vůli, že ji obdarovaný na dále držeti má jménem vlastním nebo že obdarovaný nabude držby zástupcem, že totiž darující způsobem zřejmým dá na jevo, že chce věc vlastní nadále držeti jménem obdarovaného. Ani ten, ani onen způsob nabytí držby věci darované žalobce netvrdil, tím méně prokázal. Není tedy pochyby o tom, že žalobce nenabyl s darovacím slibem držby věci darované, není pochyby, že se stal Josefem P-em vůči žalobci pouhý darovací slib bez splnění, a že k jeho platnosti bylo dle §u 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. potřebí zřízení notářského spisu, což se, jak nesporno, nestalo. Nestalo se tedy darování trojáku zůstavitelem Josefem P-em vůči žalobci platně a proto nenabyl tento, i když později si troják od kováře Š-a k sobě odvezl, vlastnictví k trojáku, neboť k držbě jeho nedružilo se platné, o platný důvod se opírající odevzdání věci darované. (§ 423 a 424 obč. zák.). Neposoudil proto odvolací soud případ

správně, když v pouhém prohlášení Josefa P-a, by si žalobce vzal troják od kováře, tedy v pouhém slibu darovacím, shledal odevzdání prohlášením ve smyslu Šu 428 obč. zák. Poněvadž žalobce nenabyl vlastnictví trojáku, jest jeho žaloba bezdůvodnou.

Čís. 2490.

Důvod rozluky nemůže o sobě býti dokázán ani doznáním ani výslechem stran.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 55/23.)

Žalobě manžela o rozluku manželství z manželčiny viny, proti níž manželka navrhla, by byla žaloba zamítnuta, po případě, by rozluka povolena byla pro cizoložství manžela z jeho zavinění, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Pokud jde o odvolací důvod nedostatečnosti řízení, jež odvolatelka spatřuje v tom, že prvním soudem nebyl připuštěn důkaz slyšením stran o okolnostech, žalovanou o žalobcově vině tvrzených, budiž poukázáno na ustanovení Šu 371 c. ř. s., dle něhož může soud důkaz tento naříditi jen tenkrát, když důkaz o některé pro rozhodnutí závažné okolnosti jinými buď stranami nabízenými nebo z moci úřední nařízenými průvody proveden nebyl, kteréhož předpokladu tu však vůbec není, protože důkazy za sporu provedené úplně postačily, by soud dle Šu 272 a 327 c. ř. s. nabyl plného přesvědčení o tom, které pro spor důležité okolnosti mají býti pokládány za pravdivé čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není opodstatněn dovolací důvod čis. 2 Šu 503 c. ř. s., který spatřuje žalovaná v tom, že odvolací soud nepřipustil důkazu výslechem stran o žalobcově udánlivém cizoložství, tedy o rozlukovém důvodu dle Šu 13 a) zákona ze dne 22. května 1919, čis. 320 sb. z. a n. Odvolací soud po stránce formálního práva dostatečně odůvodnil odmítnutí důkazu, k tomu tedy po této stránce nic už připojiti nelze. Neuvedl však, že důvod rozluky nemůže o sobě býti dokázán ani doznáním, ani výslechem stran dle Šu 371 c. ř. s., jak to stanoví § 10 min. nařízení ze dne 9. prosince 1897, čis. 283 ř. zák. Dle tohoto musí býti rozlukový důvod jasne dokázán, tedy objektivně zjištěn. Plyne to ostatně z vyšetřovací zásady, již jest řízení o rozluku manželství ovládáno. Dle Šu 13 poslední odstavec rozlukového zákona vztahuje se předpis Šu 99 obč. zák. i na rozlukové řízení. Podle tohoto předpisu upírá se, pokud jde o rozlukový důvod, účinek i souhlasnému doznání obou manželů. Podle článku VI. čis. 1 uv. zák. k c. ř. s. důvod neplatnosti (překážka manželství) nemůže býti dokázán výslechem stran dle Šu 371 c. ř. s., tedy ani důvod rozluky nemůže býti výslechem stran dokázán. Dle Šu 8 manž. řízení jest v šetření o rozluce manželství dbáti Šu 94 až 102 a 115 až 117 obč. zák. Nemohl proto v tomto řízení důkaz výslechem stran ani z těchto příčin býti připuštěn.